

**Recurs introdus la 9 decembrie 2016 de Greenpeace Energy eG împotriva Ordonanței Tribunalului
(Camera a cincea) din 26 septembrie 2016 în cauza T-382/15, Greenpeace Energy eG/Comisia
Europeană**

(Cauza C-640/16 P)

(2017/C 038/25)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Greenpeace Energy eG (reprezentanți: D. Fouquet, S. Michaels, J. Nysten, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

Recurenta solicită Curții:

- anularea Ordonanței Tribunalului din 26 septembrie 2016 în cauza T-382/15, Greenpeace Energy eG, în măsura în care o privește pe recurentă;
- trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare;
- obligarea celeilalte părți din procedură la plata, în totalitate, a cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor de avocat și de transport.

Motivele și principalele argumente

Recurenta invocă cinci motive de recurs.

1. Tribunalul ar fi considerat în mod evident că articolul 263 alineatul (4) al treilea paragraf TFUE impune ca actul normativ care poate fi atacat în temeiul acestui articol să fie de aplicabilitate generală. Această apreciere ar fi eronată din punct de vedere juridic, deoarece contravine însă atât modului de redactare al articolului, cât și genezei acestuia, și, în special, voinței legiuitorului.
2. Tribunalul ar fi plecat de la premisa că, în ceea ce privește condiția afectării directe în cazul actelor juridice care nu cuprind măsuri de executare, trebuie analizate separat cele două criterii distincte. Această situație nu se regăsește însă în speță deoarece, pe de o parte, nu este necesară nicio măsură de executare din partea Regatului Unit sau a Comisiei Europene, în sensul acestei dispoziții, și, pe de altă parte, acordarea ajutorului produce efecte imediate pe piață, în sensul că recurenta resimte imediat efectele concurenței.
3. Tribunalul ar reproșa recurenteii că nu ar fi stabilit în mod suficient afectarea sa directă și individuală. Prin aceasta, Tribunalul ar fi nesocotit informațiile prezentate sau, cel puțin, le-ar fi analizat insuficient.
4. Tribunalul ar fi considerat că existența unei individualizări, în sensul articolului 263 alineatul (4) al treilea paragraf TFUE și în lumina jurisprudenței Plaumann, trebuie să fie respinsă din moment ce există și alte întreprinderi care sunt afectate, precum recurenta, de efectele concurențiale ale ajutorului. Potrivit jurisprudenței, în special a Hotărârii Codorniu (C-309/89), aceasta interpretare pare însă eronată din punct de vedere juridic și, în plus, restrictivă. Pe de altă parte, recurenta face trimitere la susținerile de fapt din cererea sa introductivă, care evidențiază o individualizare suficientă, care nu a fost luată în considerare de Tribunalul sau nu a fost luată în considerare în mod suficient.
5. Tribunalul ar fi plecat de la premisa că protecția jurisdicțională efectivă împotriva unei decizii a Comisiei care autorizează un ajutor de stat poate fi asigurată de instanțele naționale. Aceasta ar însemna că, prin obligarea statelor membre să instituie un sistem de căi de atac necesare în acest sens [articolul 19 alineatul (1) paragraful al doilea TFUE], legiuitorul Uniunii ar fi urmărit să încredințeze instanțelor din statele membre sarcina de a controla actele individuale ale instituțiilor Uniunii, precum cele ale Comisiei Europene. Această poziție nu poate fi reținută și este, prin urmare, eronată din punct de vedere juridic, atât din perspectiva jurisprudenței Curții privind actele Uniunii și al sistemului actual al căilor de atac, cât și, în special, din perspectiva repartizării competențelor între instanțele naționale și Comisia Europeană în dreptul ajutoarelor de stat.